

风流书呆

作品

灵媒
Kinsy ever

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

P S Y C H I C

ปริศนาลับ สัมผัสวิญญาณ 1

เฟิ่งหลิวซูโต (风流书呆) เขียน ปราณทยก แปล ผู้สู่ (蜀黍) ภาพ

ทดลองอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วัยได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

'พินิจยาหลวง' หนึ่งในสมาชิกวงสตาร์ที่เคยโด่งดังถูกกล่าวหาว่าเป็นฆาตกรฆ่าเพื่อนร่วมวง เพียงเพราะเขาวาดรูปการตายของคนคนนั้นได้เหมือนจริงราวกับภาพถ่าย ซ้ำยังเคยเอ่ยคำเตือนราวกับล่วงรู้เรื่องราวในอนาคต การกระทำเหล่านั้นทำให้พินิจยาหลวงตกเป็นผู้ต้องสงสัย ตำรวจทำทุกวิถีทางเพื่อจับพินิจยาหลวงให้ได้ แต่พวกเขาไม่มีหลักฐาน และพินิจยาหลวงกล่าวอ้างว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นเป็นเพียงเรื่อง 'บังเอิญ' เท่านั้น

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นความบังเอิญจริงหรือไม่ มีเรื่องบังเอิญอะไรที่น่ากลัวขนาดนี้อยู่จริงๆ ในโลกจริงหรือ...พบกันครั้งนี้เอเวอรี่วยขอเชิญชวนนักอ่านทุกคนเข้ามาสัมผัสความรู้สึกลับของผู้ชายที่ชื่อพินิจยาหลวงด้วยกัน

ทั้งความเข้มข้นในการสืบสวนคดี ทั้งเรื่องราวลึกลับชวนใจเต้นให้ลุ้นระทึก กำลังรอให้ทุกคนค้นพบอยู่ในหน้าถัดไปแล้วค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอรี่วย

แนะนำตัวละคร

* ฟันจยาห์ลั้ว

หนึ่งในสมาชิกวงสตาร์ วงไอดอลชื่อดังที่มีแฟนคลับกว่าสิบล้านคน ฟันจยาห์ลั้วหน้าตาตงงามดึงดูดสายตา แต่นอกจากจะเป็นที่กล่าวถึงด้านความหน้าตาดีแล้ว ฟันจยาห์ลั้วยังมี 'ชื่อเสียง' อีกมาก เพราะเขามักจะทำกร่าง วิจารณ์ผู้คนอย่างตรงไปตรงมา ที่ผ่านมามีได้ล่วงเกินคนไปไม่น้อย กระทั่งสมาชิกวงสตาร์คนหนึ่ง ตกจากตึกลงมาตาย ชื่อเสียงของฟันจยาห์ลั้วก็ยิ่งดังลงเหวเพราะตกเป็นผู้ต้องสงสัยว่าเป็นฆาตกร

* ดร. ช่งรู่ย

ผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาที่มีชื่อเสียงระดับโลก เชี่ยวชาญการวิเคราะห์จิตใจของผู้ต้องสงสัยคดีอาญา มากที่สุด คนร้ายที่ถูกเขาสอบสวน ไม่มีคนไหนที่ไม่ให้ความร่วมมือ บุคลิกภายนอกดูสุภาพ แต่อีกมุมเป็นคนเย็นชา ดูเข้าถึงยาก

* จ้าวเหวินเยี่ยน

ผู้บริหารบริษัทสเตลลาร์ เอ็นเตอร์เทนเมนต์อันเป็นต้นสังกัดของวงสตาร์ ชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาที่ปฏิเสธการสำรวจภาพรักรักของฟันจยาห์ลั้วอย่างไม่ไยดี คนรักรักของเขาชื่อ 'ซูเฟิงซี' นักแสดงสาวสวยชื่อดังที่ได้ชื่อว่าเป็นราชินีหนังมือรางวัล

* จวงเงิน

อดีตทหารกองกำลังพิเศษที่ถูกย้ายมาเมืองหลวงเพื่อรับตำแหน่งหัวหน้าหน่วยสืบสวนประจำกรมตำรวจ เชี่ยวชาญเรื่องการรับมือด้านจิตวิทยาของผู้ต้องสงสัย ในคดีอาญาอย่างมาก จึงได้รับมอบหมายให้เป็นหัวหน้าหน่วยเฉพาะกิจ สืบสวนคดีของไอศดอลชื่อดังที่ตายอย่างมีเงื่อนงำ

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของฟูชิฮิยอน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง ปัญหาในครอบครัว
มีการกล่าวถึงอาการป่วยทางจิต การทำร้ายเด็ก การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ
การบังคับหรือโน้มน้าวให้ทำบางอย่างโดยไม่เต็มใจ การข่มขืน
และการฆ่าตัวตาย ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทางจิตใจ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 1

นายคือภานะ

ชายหนุ่มรูปร่างผอมบางคนหนึ่งยืนอยู่ข้างสระน้ำสีดำขนาดใหญ่ สายตาหลุบต่ำ สีหน้านิ่งสนิท ในสมองมีคำพูดประโยคหนึ่งก้องกังวานซ้ำไปซ้ำมาเหมือนพายุโหมกระหน่ำ 'พินจยาหลัว ฉันชอบเวลาที่นายนิ่งๆ มากกว่า'

"นิ่งเหรอ เหอะ ฉันพินจยาหลัวเคยนิ่งตอนไหนกัน" ชายหนุ่มกัดฟัน พินคำพูดประโยคนี้ออกมาด้วยเสียงแผ่วเบา สองมือค่อยๆ กำเป็นหมัดแน่น รวากับกำลังกดข่มความรู้สึกบางอย่างไว้สุดกำลัง

ถูกต้อง พินจยาหลัวป่วยด้วยภาวะเมเนีย* ซึ่งแสดงอาการครั้งแรก ตอนอายุเจ็ดขวบ เขาได้บีบคอแมวดัวหนึ่งที่บ้านตายด้วยมือเปล่า เขารู้ดีว่าชาตินี้ตนไม่มีทางอยู่รอดได้ ต่อให้เป็นเวลาแค่สิบนาทีก็ตาม ร่างกายของเขาเหมือนถูกไฟที่ยังมีชีวิต พร้อมทั้งจะระเบิดออกมาตลอดเวลาไม่ว่าจะเป็นใครขอเพียงกระตุ้นให้เขาโกรธนิดเดียวเขาก็สามารถเป็นบ้า หลุดจากการควบคุมได้ทันที

ทะเลาะ ต่อยตี แข่งรถ แหกปากตะโกน เต็มใจอย่างบ้าคลั่ง...คือพฤติกรรมปกติของเขา เขาสามารถเอาชนะดวลห้ำพาดหัวคนอื่นในวินาทีแรก แล้ววินาทีต่อมาก็หัวเราะลั่นแบบแปลกๆ อารมณ์ของเขาเป็นเหมือนปลอลาวาที่เดือดพล่าน ปลอลอยควันพิษเร้าร้อนออกมาอย่างไม่เคยหยุดพัก

* ภาวะเมเนีย หรือภาวะอารมณ์ดีผิดปกติ พบได้บ่อยในผู้ป่วยโรคไบโพลาร์ โดยเกิดจากความผิดปกติทางอารมณ์ที่ส่งผลให้ผู้ป่วยมีอาการดีผิดปกติ มีความตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา สำหรับผู้ป่วยโรคไบโพลาร์ที่อยู่ในภาวะเมเนีย อาจเกิดขึ้นสลับกับภาวะซึมเศร้า หรือมีอาการก้าวร้าวรุนแรง

มีเพียงเผชิญหน้ากับคนผู้หนึ่งที่สามารทำให้เขากระทบความบ้าคลั่งและเยอหยิ่งจองหอง ยอมศิโรราบให้ด้วยความเต็มใจได้ แต่เขาก็ยังอาละวาดเพื่อเรียกร้องความสนใจจากฝ่ายตรงข้ามอย่างสุดความสามารถ แล้วจะอยู่หนึ่งได้อย่างไร

"ผมรู้ว่าคนที่คุณพูดถึงไม่ใช่ผม แต่เป็นไอ้โง่พวกนั้นใช่มั๊ย" ฟันจยาหัวครางเสียงต่ำ "คุณชอบผมตอนที่อยู่หนึ่งๆ เหยอได้! ผมจะเปลี่ยนเพื่อคุณ ผมจะเปลี่ยนเป็นแบบที่คุณชอบ..."

สุดท้ายฟันจยาหัวก็เงยหน้าขึ้น เผยให้เห็นวงหน้าบิดเบี้ยว ฉายแววคลุ้มคลั่ง แต่ไม่มีผู้ใดรู้ว่านอกจากภาวะเมเนียดแล้วเขายังเป็นผู้ป่วยโรคหลายบุคลิกด้วย ในตัวเขามีบุคลิกที่แอบซ่อนอยู่ยี่สิบ? สามสิบ? หรือบางทีอาจจะสี่สิบ?

อันที่จริงแม้แต่ตัวเขาเองก็ยังไม่รู้จำนวนที่แน่ชัด แต่ในฐานะบุคลิกหลัก เขากลียดขังความรู้สึกที่ร่างกายถูกบุคลิกที่ไม่รู้จักพวกนั้นควบคุม เขาจึงเล่นสนุกอย่างบ้าคลั่งแบบลิ้มวันลิ้มคืน พยายามลดทอนเวลานอนให้น้อยลงเพื่อที่บุคลิกพวกนั้นจะได้ถูกกดไว้ เพราะเขาต่างหากที่เป็นเจ้าของร่างนี้ที่เหลือก็เป็นแค่ขะยะ!

แต่ต่อให้เขาอะเลิร์ตมากกว่านี้ก็ต้องมีช่วงที่เหนื่อยล้า บางครั้งช่วงระยะเวลาสั้นๆ ที่เขาเผลอหลับไป บุคลิกพวกนั้นก็งอกออกมาสำรวจโลกภายนอกอย่างกระตือรือร้น มีบุคลิกรองที่บ้ำระห่ำเหมือนเขาสองสามคน แต่บุคลิกรองที่ซ่อนอยู่หนึ่งๆ ก็มีอีกสองสามคนเช่นกัน

ฟันจยาหัวไม่รู้ว่าเป็นบุคลิกไหนที่ทำให้คนคนนั้นพูดออกมาแบบนี้ แต่ไม่เป็นไร อีกฝ่ายชอบความนิ่งไม่ใช่หรือ รอให้เขากลับคืนบุคลิกรองทั้งหมด หลอมรวมความทรงจำ ทักษะ และนิสัยของพวกนั้นแล้ว ย่อมสามารถแสดงท่าทีหนึ่งๆ ออกมาได้เอง

คืนนี้ฟันจยาหัวรับยานอนหลับอย่างแรงจากนักบำบัดจิตแล้วเข้าสู่ปราสาทซึ่งแอบซ่อนอยู่ในร่างกาย เตรียมทำให้ที่นั่นองเล็ด เขาไม่รู้จำนวนบุคลิกรองเหล่านั้น แต่ไม่เป็นไร แค่ดูกลิ่นพวกนั้นเข้าไปให้มากที่สุดก็พอ เขามีอำนาจในฐานะของผู้ปกครองโลกภายในจิตใจ และตอนนี้สิ่งที่เขา

ต้องทำคือทำลายปราสาทแห่งนี้ เหนือเขาก็จะสังหาร 'พวกหนู' ที่แอบซ่อนอยู่ได้อย่างราบคาบ

ตอนมาถึงที่สระน้ำสีดำแห่งนี้ เขาสังหารบุคลิกทรงไปยี่สิบสี่บุคลิกแล้ว มีเสียงเล็กๆ ในใจบอกเขาว่าแค่กลิ่นอันสุดท้ายเข้าไป เขาก็จะมีพลังในการทำลายล้างมิตินี้ ตอนแรกเขาคิดจะควานหาเหยื่อที่อยู่ในสระน้ำ แต่บังเอิญพบว่าที่ก้นสระน้ำสีดำมีเงามนุษย์ร่างเพรียวบาง เปล่าเปลือย ชาวเหมือนหยกอยู่หนึ่งร่าง กำลังหลับใหลอย่างสงบ

พ่นจายหัวมีบุคลิกทรงมากมาย ซึ่งบุคลิกพวกนี้มีทั้งผู้ชาย ผู้หญิง คนแก่ และเด็ก ใบหน้าของพวกเขาบางคนสวยงาม บางคนธรรมดา บางคนอัปลักษณ์ แต่กลับไม่มีคนไหนทำให้พ่นจายหัวต้องหยุดมองนานๆ หรือเรียกความสงสารจากเขาได้เลย

แต่ตอนนี้สายตาของเขากลับไม่อาจเคลื่อนจากใบหน้าของคนที่อยู่ก้นสระได้ อีกฝ่ายกำลังหลับลึก สีหน้านิ่งสงบมาก ใบหน้านั้นแลดูอ่อนโยนเหมือนสายน้ำไหล ริมฝีปากแดงดูโลหิตแต่กลับเว้าร้อนเหมือนเปลวเพลิง ผิวงอกอีกฝ่ายขาวเข้าขั้นโปร่งใส เรือนผมสีดำสนิทไม่สั้นไม่ยาว คลื่นน้ำหมุนวนอยู่รอบกายขาวใส่นั้น เปล่งประกายสว่างไสว ความสดใสอย่างที่สุดของสีสันกระทบกับความเปลี่ยนแปลงร้อยแปดของแสง อาบย้อมให้คนคนนั้นเป็นเหมือนปีศาจ

หากที่นี้ไม่ใช่โลกในจิตใจที่พ่นจายหัวสร้างขึ้น และไม่ได้เกี่ยวข้องกับโลกภายนอก เขาจะต้องเข้าใจว่าคนคนนี้เป็นปีศาจที่มาจากที่ไหนสักแห่ง เนื่องจากอีกฝ่ายงดงามราวภาพมายา เป็นเหมือนความฝัน

พ่นจายหัวยืนอยู่ข้างสระเป็นเวลานานกว่าจะค่อยๆ พ่นลมหายใจออกมา เขายื่นแขนออกไป กางกรงเล็บไขว่คว้าอากาศ หลังสูบกินบุคลิกทรงไปมากมาย ต่อให้ยังไม่มีพลังทำลายโลกใบนี้ แต่เขาสามารถควบคุมสรรพสิ่งที่นั่นได้ตามใจปรารถนา

สระน้ำที่อยู่ภายใต้เง้อมมือของเขาถูกดึงขึ้นมากลางอากาศ เงาร่างมนุษย์ที่ขาวเหมือนหยกซึ่งนอนอยู่ก้นสระค่อยๆ ลอยขึ้นมา และถูกดูดดึงมาตรงหน้า

เมื่อมาเห็นใกล้ๆ ใบหน้าของคนคนนี้เรียกได้ว่าไร้ที่ติ หากตนมีใบหน้าแบบนี้มีหรือจะไม่ได้ได้รับความสนใจจากเจ้าเวทินเยียน ใจของพินจยาหิ้วเต็มไปด้วยความเหี้ยมเกรียม วิชา และบ้าคลั่ง นิ้วมือทั้งข้างอเพื่อบีบลงไปทีละคนุษยซึ่งลอยตัวอยู่ตรงหน้าตน

คำคอของอีกฝ่ายระงได้รูปดงามมาก ตอนที่มันถูกหักจะต้องเกิดเป็นมุมโค้งสวยงามแน่นอน พอคิดแบบนี้มุมปากของพินจยาหิ้วก็โค้งเป็นรอยยิ้มน้อยๆ ออกแรงที่นิ้วเพิ่มขึ้นทันที

วินาทีที่กระตุกคอใกล้จะหัก ชายที่หลับอยู่ก็ตื่นขึ้นมา เขามองหน้าพินจยาหิ้วด้วยดวงตาสีดำสนิท ไร้ความสับสน ลึกล้าเหมือนห้วงมหาสมุทร พอเห็นหน้าพินจยาหิ้วชัดๆ ม่านตากลมมันก็หดตัวทันที สุดท้ายก็เปลี่ยนเป็นเส้นบางๆ สองเส้น กลายเป็นรูม่านตาในแนวตั้งทันที แม้ลำคอจะถูกบีบคั้นด้วยพลังกำลังมหาศาล และเผชิญหน้ากับการข่มขู่เอาชีวิต แต่สีหน้าของเขายังคงนิ่งสนิทเหมือนตอนหลับ มองไม่เห็นความทุกข์ทรมานใดๆ ถึงขั้นพิจารณาพินจยาหิ้วได้อย่างสบายใจ เหมือนกำลังวิเคราะห์ของชิ้นหนึ่ง

เมื่อถูกคนคนนี้มองตาไม่กะพริบ นิ้วของพินจยาหิ้วก็เริ่มสั่น ทั้งที่ถ้าออกแรงอีกเพียงนิดเขาก็จะฆ่าอีกฝ่ายตายได้ แต่ไม่ว่าอย่างไรเขาก็ทำไม่สำเร็จ ร่างกายของเขาเกิดแข็งค้างเพราะสายตาของคนคนนี้

ชายคนนั้นพิศดูพินจยาหิ้วนิ่งๆ สีหน้าเรียบสนิท ทว่าดวงตาลึกล้ากลับฉายแววพิงพอใจคล้ายคนที่ถูกบีบคออยู่ไม่ใช่เขา รวกับเวลาผ่านไปเนิ่นนาน ทั้งที่ความจริงเป็นชั่วระยะเวลาแค่พริบตาเดียว เขายื่นมือทั้งสองข้างมาประคองใบหน้าของพินจยาหิ้ว ถามเสียงเบา "เจ้าสูบลิ้นไปกี่คนแล้ว"

นิ้วของชายคนนั้นเรียวยาว นุ่มสวย แต่กลับเย็นเยียบ ตอนที่เขาแตะถูกใบหน้า พินจยาหิ้วถึงกับตัวสั่นอย่างอดไม่อยู่ ทั้งที่เขาไม่ได้ใช้กำลังเลย แต่พินจยาหิ้วกลับรู้สึกว่ามีศรัทธาของตนถูกสองมือของคนคนนี้ล็อกไว้แล้ว อย่างไรก็ตามแต่จะหันหนี แม้แต่กะพริบตายังเป็นเรื่องที่ต้องใช้แรงมาก เสียงของเขาไพเราะ คล้ายธารน้ำกลางภูเขา ไส้กระจ่างคดโค้ง แฉงไปด้วยเสน่ห์สะกดตรึงวิญญาณ ทำให้คนที่ถูกถามต้องเอ่ยปากอย่างไม่สามารถต่อต้านหรือ

บังคับตัวเองได้ ต้องยอมตอบคำถามตามความสัตย์

ความรู้สึกนี้ประหลาดมาก และบุคลิกนี้พิสดารยิ่งกว่า

พินิจยาหัวแตกตื่นก่อนจะนึกถึงพลังของตนที่สามารถควบคุมโลกใบนี้ขึ้นได้ เขากัดฟันแน่น พุดเสียงกร้าว "ฉันสูบกินบุคลิกกรองไปยี่สิบสี่ตัวแล้ว แกเป็นรายที่ยี่สิบห้า รู้มั๊ยว่าฉันมีพลังที่สามารถสร้างสวรรค์และยึดครองที่นี้พอกินแกเข้าไปอีกคน ฉันก็จะทำลายที่นี้ให้หมด!"

เพราะฉะนั้นฉันไม่กลัวแกหรอก!

ความรู้สึกที่ว่าทุกสิ่งรอบตัวยังอยู่ในความควบคุมของตนทำให้จิตใจที่สิ้นไหวของพินิจยาหัวนี้ขึ้นได้อย่างรวดเร็ว ไซ้แล้ว เขามีอำนาจแข็งแกร่งไม่จำเป็นต้องกลัวบุคลิกกรองแปลกๆ ที่อยู่ตรงหน้านี้ อันที่จริงเขาไม่จำเป็นต้องลงมือด้วยซ้ำ แต่ความคิดของเขาก็สามารถบดขยี้บุคลิกกรองนี้ได้!

ริมฝีปากบางที่เฝ้ามั่นของพินิจยาหัวค่อยๆ คลายออก เผยรอยยิ้มที่เต็มไปด้วยความชั่วร้าย เขาปลดปล่อยความคิดไปโอบล้อมชายคนนั้นอย่างแนบเนียน

วันที่ที่ความคิดของเขากำลังเตรียมสูบกินอีกฝ่าย พินิจยาหัวกลับได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ ของชายคนนั้น "บุคลิกกรอง? เจ้าแน่ใจหรือว่าสิ่งที่กินเข้าไปคือบุคลิกกรองทั้งหมด?"

ชายคนนั้นประคองใบหน้าของพินิจยาหัว ขยับเข้ามาใกล้ที่ละน้อยๆ แล้วหยุดอยู่ในระยะที่ห่างกันแค่นิ้วเดียว บีบให้ต้องเผชิญหน้ากัน ริมฝีปากสีแดงสดโค้งนิดๆ เป็นรอยยิ้มปริศนา ดวงตาสีดำสนิทของเขาคล้ายหุบเหวลึกที่มองไม่เห็นกัน ภายในมีอารมณ์มากมายป่วนปั่น แต่กลับไม่มีความหวาดหวั่นหรือผวากลัวแม้แต่น้อย ในสายตาเขา พินิจยาหัวไม่นับเป็นอะไรทั้งสิ้น

เจอกับสายตาแบบนี้ถือว่าแต่ร่างกายเลย แม้แต่ความคิดของพินิจยาหัวก็พลอยถูกแซ่แข็งไปด้วย

"แก...แกหมายความว่ายังไง ถ้าไม่ใช่บุคลิกกรองแล้วจะเป็นอะไร" พินิจยาหัวเผลอถามออกไป

ชายคนนั้นหัวเราะ โบหน้าไว้ที่ตียังคงดูอ่อนโยนทว่ากลับฉายแววชั่วร้าย

ออกมาอย่างลึกลับ "รู้หรือไม่ว่าร่างของเจ้ามิใช่ของเจ้า แต่เป็นภาชนะใบหนึ่งที่ข้าสร้างขึ้น บุคลิกของพวกนั้นรวมถึงตัวเจ้า ล้วนเป็นวิญญาณเร่ร่อนที่ถูกภาชนะใบนี้สูบเข้ามา พวกเจ้าต่างดำรง เติบโต และเปิดฉากประหัตประหารกันในภาชนะใบนี้ จนเมื่อหนึ่งในพวกเจ้ามีพลังแข็งแกร่งกล้ามากพอที่จะกลายเป็นอาหารเพื่อเซ่นสังเวีย ข้า ปลุกข้าให้ตื่น ทำให้ข้าอิมหมีพินัน..."

ระหว่างที่พูดใบหน้าของชายคนนั้นก็เคลื่อนไหวเข้ามาที่ข้างหูของพินัจยาหัวเขาแลบลิ้นสีแดงเหมือนลิ้นอสรพิษออกเลียพินัจยาหัวเบาๆ เย็นจัด เห็นยวบหนึบน่ากลัว

ดวงตาของพินัจยาหัวเบิกกว้างจมนมองเห็นเส้นเลือด เขาไม่กล้าเชื่อว่าตัวเองได้ยิบอะไร! เขาเติบโตขึ้นมาในร่างนี้ไม่ใช่หรือ ทำไมถึงกลายเป็นวิญญาณเร่ร่อนได้ และทำไมบุคลิกของที่ถูกเขาสูบลิ้นถึงอาจเป็นผีเหมือนกันบนโลกนี้มีเรื่องเหลวไหลแบบนี้ด้วย?!

นาที่นี้ทุกสิ่งทั้งที่พินัจยาหัวรู้มาตลอดก็สับสนกับความหมายในการมีชีวิตอยู่ ล้วนผิดเพี้ยนไปหมด ความกลัวเป็นเหมือนสัตว์ป่าตัวใหญ่ที่ฉีกทิ้งหัวใจที่กำลังสิ้นชะง่อนของเขาอย่างรุนแรง เขาเริ่มดิ้นสุดกำลังก่อนจะค้นพบอย่างสิ้นหวังว่าใบหน้าของเขาถูกชายคนนั้นประคองไว้ รวมถึงร่างกายของเขาก็ถูกชายคนนั้นควบคุม แม้แต่ความคิดยังถูกชายคนนั้นสะกดเอาไว้ด้วย

พินัจยาหัวขยับตัวไม่ได้ เมื่อร่างกายที่มีพลังแข็งแกร่งกลัดกลุ้มอยู่ในเงื้อมมือของชายคนนั้นก็พลิกเปลี่ยนเป็นหมอกสีดำแล้วถูกสูบเข้าไปทางโพรงจมูกของอีกฝ่าย ชายคนนั้นยิ้มอย่างไม่อณาทร แหงนหน้า เผยอริมฝีปากแดงเล็กน้อยเพื่อส่งเสียงครางอย่างเปรมปรีดิ์ที่สุดออกมา เขาคู่อิมเอมมาก บัดนี้ นาที่นี้ใบหน้าอ่อนละมุนงดงามแปรเปลี่ยนเป็นอหังการยิ่ง

ร่างกายของพินัจยาหัวค่อยๆ เปลี่ยนเป็นโปร่งแสง ทำยที่สุดก็เลื่อนหายไปจนหมด พินัจยาหัวเพิ่งค้นพบด้วยความหวาดกลัวว่าปราสาทหลังการที่ถูกปกคลุมด้วยสายหมอกแห่งนี้กำลังพังทลายลงทีละน้อย บุคลิกของที่งอกออกมาจากปราสาทต่างส่งเสียงหวีดร้องแล้วกลายเป็นควันสีดำก่อนถูกสูบเข้าไปในโพรงจมูกของชายคนนั้น หล่อเลี้ยงร่างกายที่เพิ่งตื่นจากนิทราของเขา

ชายคนนั้นพูดไม่ผิด เขาหลับอยู่ได้สักระยะมาสี่สิบปีเพื่อคอยช่วงเวลานี้ และพวกพี่น้องยาหลิวทุกคนคือเครื่องสังเวยของเขา!

ความรู้สึกเสียใจและเคียดแค้นถาโถมเข้ามา แล้วสลายหายไป
เสียวินาที...

บทที่ 2

ไม่เกรงกลัว

นักสะกดจิตนั่งอยู่ใต้ดวงไฟแสงสลัว สองมือประสานกันได้คาง พร้อมจดจ้องชายหนุ่มที่นอนอยู่ตรงหน้าตนอย่างจริงจัง สำหรับผู้ป่วย การสะกดจิตขั้นลึกเป็นวิธีรักษาที่อันตรายที่สุด หากไม่ระวังจะส่งผลร้ายหรือทำให้กลายเป็นโรคเรื้อรังซึ่งยากแก่การรักษา

แต่พินจยาหลัวยืนกรานและยืนยันว่าจะรับผิดชอบผลที่เกิดขึ้นด้วยตัวเอง พร้อมเซ็นเอกสารปฏิเสธความรับผิดชอบไว้ให้ เมื่อนั้นนักสะกดจิตจึงผินใจตอบตกลง นี่เป็นครั้งแรกที่เขาพบผู้ป่วยอาการหนักขนาดนี้ ตามที่ชายหนุ่มเล่า แม้แต่ตัวเขายังไม่แน่ใจว่าในร่างผมอ่อนแอนี้มีบุคลิกทรงซ่อนอยู่มากน้อยแค่ไหน สามสิบ สี่สิบ หรือมากกว่านั้น

พูดกันตามหลัก อำนาจของบุคลิกหลักจะมีความแข็งแกร่งมากที่สุด แต่การสลับกันบุคลิกทรงจำนวนมากในช่วงข้ามคืนกลับไม่ใช่เรื่องง่าย นอกจากสะกดจิต ชี้นำ และปลุกแล้ว นักสะกดจิตไม่สามารถช่วยเหลือคนไข้ได้มากกว่านี้ ทุกอย่างล้วนต้องอาศัยเจ้าตัว

คอยอยู่นิ่งๆ ได้สองชั่วโมงกว่า พบว่าใบหน้าของผู้ป่วยนิ่งสงบดีมาก นักสะกดจิตผลอโล่งอก เขาน่าจะคิดได้อยู่แล้วว่าด้วยนิสัยและวิธีการของผู้ป่วยที่มีความรุนแรงขนาดนี้ บุคลิกทรงที่ไหนจะเป็นคู่มือของชายหนุ่มได้

นักสะกดจิตเปลี่ยนท่าหนึ่งให้สบายขึ้น หยิบสมุดโน้ตมาจากบันทึกทุกสิ่งในวันนี้ วินาทีที่เขาจรดปากกา ชายหนุ่มที่นอนอยู่บนโซฟา ก็เริ่มต้น แชนขา

เหมือนถูกเชือกคล้องหนพันถนการ ทำได้เพียงตะกุกตะกายและชักอยู่ในองศาที่จำกัด บัดนี้ใบหน้าที่ตอนแรกนิ่งสงบกลับบิดเบี้ยว แสดงให้เห็นความดูร้ายของวิญญาณแค้น ก่อนจะเปลี่ยนเป็นหวาดกลัวและผวาอย่างมาก

นักสะกดจิตตกใจรีบวิ่งไปปลอบและชี้นำชายหนุ่มให้ตื่น แต่สัญญาณหลายอย่างที่ตกลงกันไว้ตอนต้นกลับใช้ไม่ได้ผล ชายหนุ่มยังคงจมดิ่งอยู่ในห้วงหลับลึก ดันพราดทว่าไร้เรี่ยวแรงที่จะหลบหนี ด้วยเครื่องหน้าที่บิดเบี้ยวกับเสียงร้องครวญครางของอีกฝ่าย ทำให้นักสะกดจิตได้แต่คิดว่าชายหนุ่มกำลังพบเจอสิ่งใดในความฝัน มันไม่ใช่ความหวาดกลัวและสิ้นหวังแบบคนจมน้ำ ชายหนุ่มผู้โง่เขลาคงไม่มีทางที่จะแสดงท่าทีที่น่าอนาถราวแก่ที่ถูกเชือดแบบนี้

นักสะกดจิตคอยปลุกอีกฝ่ายอย่างต่อเนื่องแต่ไม่สำเร็จ ทันใดนั้นชายหนุ่มก็ยกศีรษะขึ้น แอ่นหลัง พร้อมกับแผดเสียงร้องแหลม ทำให้นักสะกดจิตเข้าใจว่าอีกฝ่ายคงตายแน่แล้ว ทว่าวินาทีต่อมาเขากลับร่วงกลับไปบนโซฟาอย่างแรง และหลับสนิทไปอีกครั้ง ราวกับอาการดินร่น ชักกระดูก และร้องไหยหวนก่อนหน้าไม่เคยเกิดขึ้น

นักสะกดจิตมองชายหนุ่มอย่างขวิญหนี่ผีอยู่ครู่หนึ่งจนแน่ใจว่าอีกฝ่ายยังมีลมหายใจ ไม่ได้ตายคาห้วงฝัน เขาจึงถอดแว่นสายตาออกเพื่อเช็ดเหงื่อเย็นๆ และพ่นลมหายใจออกมายาวเหยียด

"เฮ้อ! คุณ เมื่อไหร่จะตื่น" นักสะกดจิตที่เตรียมจะใส่แว่นกลับไปบนสันจมูกต้องตกใจเมื่อเผชิญหน้ากับดวงตาดำสนิท ปราศจากความสับสนและอารมณ์ความรู้สึกอย่างกะทันหัน

"เพิ่งตื่น" ชายหนุ่มพิศตุนักสะกดจิตแวบหนึ่งแล้วเลิยริมฝีปากที่เปลี่ยนเป็นสีแดงสดเหมือนเลือดตั้งแต่ตอนไหนก็ไม่ทราบ พุดด้วยน้ำเสียงอึมเอมเกียจคร้าน "ผมจะนอนอีกสักพัก คุณกลับไปก่อนได้เลย ค่ารักษาที่เหลือผมจะให้ผู้ช่วยโอนให้"

นักสะกดจิตสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงของชายหนุ่มได้อย่างฉับไว ดวงตาของอีกฝ่ายใสกระจ่างลึกล้ำเกินไป ต่างจากดวงตาสีอำพันของพ้นยาหลัวคนเดิมอย่างสิ้นเชิง น้ำเสียงของชายหนุ่มก็เปลี่ยนไป คล้ายน้ำพุที่ผ่านการ

กรองมาเรียบร้อย ทั้งเย็นเยียบและอ่อนโยน ฟังแล้วอดไม่ได้ที่จะตัวสั้น

ชายหนุ่มพูดพลางปิดเปลือกตาลง แล้วหลับไปอีกครั้ง สีหน้านิ่งเฉยกว่าทุกช่วงเวลาที่ผ่านมานักสะกดจิตจดจ้องใบหน้าดังมาของอีกฝ่ายแล้วสวมองก็ตกอยู่ในห้วงแห่งความสับสน เขากล้ารับประกันว่าคนตรงหน้าไม่ใช่เพื่อนจายาหวัคนก่อนแน่นอน เพราะน้ำเสียงนั้นนุ่มนวลเกินไป อารมณ์ที่ซ่อนเร้นอยู่บนใบหน้าอบอุ่นเกินไป ทำให้เส้นสายของใบหน้าพลอยอ่อนละมุนลงตามความอ่อนโยนนี้ แสดงให้เห็นถึงใบหน้าที่งดงามกว่า แตกต่างจากคนก่อนหน้าอย่างสิ้นเชิง เหมือนเปลี่ยนเป็นอีกคน!

พูดอีกอย่างคือเพื่อนจายาหวั แพ้ ร่างกายเขาจึงถูกบุคลิกกรองยึดครอง! นักสะกดจิตรับรู้เรื่องนี้ได้อย่างรวดเร็วแต่ไม่กล้าพูดไม่กล้าทำอะไรทั้งนั้น เนื่องจากบุคลิกหลักคือเพื่อนจายาหวั บุคลิกรองก็คือเพื่อนจายาหวั ใครชนะใครแพ้ล้วนไม่เกี่ยวข้องกับคนอื่น เพราะเป็นการต่อสู้ภายในของพวกเขา

พอคิดแบบนี้ นักสะกดจิตก็สุดลมหายใจเข้าปอดลึกแล้วออกจากคอนโดฯ แห่งนี้ไปอย่างรวดเร็ว แม้คนที่ตื่นขึ้นมาจะดูอ่อนโยนกว่าเพื่อนจายาหวัคนก่อนแต่ไม่รู้เพราะอะไร เมื่ออีกฝ่ายมองมา ใจของเขาถึงรู้สึกหนาวระเเยือก

เพื่อนจายาหวัที่ถูกเปลี่ยนตัวตนข้างในนอนหลับรวดเดียวสามวัน ช่วงเวลาสามวันนี้ความนิยมและหน้าที่การงานของเขาเสียหายอย่างหนักแบบที่ไม่เคยเป็นมาก่อน เพื่อเข้าใกล้กับเทพบุตรในดวงใจ เขาอดอดขันเข้าไปในบริษัทบันเทิงที่อีกฝ่ายบริหารอยู่จนได้เป็นเด็กฝึก และใช้แบ็กของครอบครัวเพื่อแย่งโอกาสกับทรัพย์สินของคนอื่นจนกลายเป็นหนึ่งในบอยแบนด์ผู้ทรงอิทธิพลที่ได้รับการเดบิวต์ เพื่อให้ได้รับความสนใจและเป็นเจ้าของความฮอต เขาเลือกใช้ทุกวิธีการ แม้จะเพิ่งเข้าสู่วงการได้ไม่นานแต่กลับล่วงเกินคนไปไม่น้อย

ทว่าสกุลพินมีเงินและอำนาจ ซ้ำยังเป็นเพื่อนของเจ้าของบริษัทบันเทิงในเครือสกุลจ้าว เมื่อสองฝ่ายร่วมมือกันย่อมสามารถจัดการเรื่องแย่งๆ ที่เพื่อนจายาหวัก่อไว้ได้ ปู่ทางอำนาจความสะดวกให้แก่เขา ช่วยดันเขาขึ้น ทำให้วงที่ชื่อว่าสตาร์โด่งดังภายในระยะเวลาสั้นๆ ดึงดูดแฟนคลับจำนวนสิบล้านคน

ได้อย่างถล่มทลาย

ในชีวิตส่วนตัว ไม่รู้ว่ามีคนมากน้อยเท่าไรที่พอได้ยินคำว่า 'พินจยาหลัว' สามคำนี้แล้วต้องขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอย่างโกรธแค้น แต่กลับไม่มีใครกล้าล่วงเกิน เขาซึ่งหน้า

แต่บัดนี้ทุกสิ่งกลับเปลี่ยนไป เมื่อนายหญิงสกุลพินเสียชีวิตไปได้ไม่นาน นายใหญ่สกุลพิน พินลั่วซาน ได้ประกาศต่อสื่อใหญ่แบบบอดรันทนไม่ไหวว่า พินจยาหลัวไม่ใช่ลูกแท้ๆ ของเขา แต่เป็นลูกเลี้ยงที่ไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับสายเลือด เวลานี้อีกฝ่ายบรรลุนิติภาวะแล้ว สมควรออกจากตระกูลไปใช้ชีวิตเอง ความหมายของคำพูดประโยคนี้คือนับจากวันนี้เป็นต้นไป ทุกเรื่องที่พินจยาหลัวทำล้วนไม่เกี่ยวข้องกับสกุลพิน สกุลพินจะไม่ช่วยตามเก็บกวาดให้ และไม่ซัพพอร์ตอะไรเขาอีก

ทันทีที่ข่าวนี้ออกไป ข่าวเสียหายของพินจยาหลัวก็ถูกปล่อยออกมาตามหนังสือพิมพ์และอินเทอร์เน็ต เรื่องที่เขาตำทอสดาฟพินจนหน้าแดงคอแดง เรื่องที่เขาแข่งรถแบบไม่สนกฎจราจรจนถูกพาตัวไปสถานีตำรวจ เรื่องที่เขาเดินดิสโก้ อยู่ใต้แสงไฟหัวล้านหัวคลอนและมีสีหน้ามึนเมาเหมือนคนเสพยา เรื่องที่เขา ตะโกนสารภาพรักกับจ้าวเหวินเยี่ยน ผู้บริหารบริษัทสเตลลาร์ เอ็นเตอร์เทนเมนต์ แล้วถูกปฏิเสธจนหน้าตาบิดเบี้ยว แหวดน่ากลัว แต่วินาทีต่อมาเขาก็กลับทำหน้าใสซื่อบริสุทธิ์ แล้วถามผู้คนรอบตัวแบบมีนัยๆ ว่าตัวเองอยู่ที่ไหน...

ศิลปะประเภทนี้ถูกปล่อยลงอินเทอร์เน็ตที่ละคิลิปๆ กลายเป็นระเบิดที่ทำลายเขา ทำให้ตัวตนและชื่อเสียงที่เขาสั่งสมมาอย่างยากลำบากแหลกสลาย กลายเป็นเศษซาก

'พินจยาหลัวทำกร่าง' 'พินจยาหลัวเมาแล้วขับ' 'พินจยาหลัวทำตัวเละเทะ' 'พินจยาหลัวอาจเป็นพวกรักร่วมเพศหรือไบเซ็กชวล' 'พินจยาหลัวเป็นโรคจิต หลายนุคลิก และมีแนวโน้มเป็นคนเจ้าอารมณ์ต่อต้านสังคม' พาดหัวข่าวเวอร์วังที่สื่อปล่อยออกมารุนแรงขึ้นเรื่อยๆ และความผิดที่ถูกขุดขึ้นก็ร้ายแรงขึ้นเรื่อยๆ ทำให้คนวงในกับผู้คนมากมายวิ่งเข้าใส่เหมือนไฮยีนาพร้อมใจกันฉีกทั้งพินจยาหลัวเป็นชิ้นๆ

ฟื้นจายาหลังใช้เวลาไปกว่าครึ่งปี ไต่จากศิลปินอันดับสิบแปดขึ้นมาเป็นอันดับสอง แต่ร่วงจากศิลปินอันดับสองไปเป็นไอ้กากที่ถูกถ่มน้ำลายใส่ในโลกรินเตอร์เน็ตกลับใช้เวลาแค่สามวัน ไม่มีใครคิดว่าฟื้นล้วยานจะไร้น้ำใจขนาดนี้ มือหนึ่งดันลูกเลี้ยงขึ้นฟ้าแล้ว อีกมือก็ผลักเขาลงนรก เหมือนฮ่องเต้ผู้บงการทุกสิ่ง ทำให้คุณเป็นบ้าและทำให้คุณตายดับได้

เวลาสามวัน จะบอกว่ายาวก็ไม่ยาว จะบอกว่าสั้นก็ไม่สั้น เพียงพอให้ทีมผู้จัดการวางแผนรับมือทว่ากลับติดต่อด่วนเรื่องไม่ได้ และไม่ได้รับความร่วมมือจากบริษัทในการแก้ปัญหา เมื่อกระแสสังคมดำเนินไปจนได้ที่ย่อมไปถึงจุดเลวร้ายที่ไม่สามารถควบคุมได้อีก

'ไอ้กากฟื้นจายาหลัง ไล่หัวออกจากวงการบินทิ้งไป!' กลายเป็นสโลแกนของความถูกต้องทางการเมือง* กระจายไปทั่วทุกมุมของสื่อ ชาวเน็ตที่เปลี่ยนจากแฟนคลับเป็นแอนตี้ และคนทั่วไปที่เปลี่ยนเป็นแอนตี้มีจำนวนมากมายมหาศาล พูดได้ว่าไม่มีที่ยืนของฟื้นจายาหลังในวงการบินอีกต่อไป

สามวัน...ในที่สุดชายหนุ่มที่สลบไสลก็ลืมตาตื่นขึ้นมาอีก เขาลุกนั่งซำๆ บัดเส้นผมที่ตกลงมาปรกหน้าผากไปด้านหลัง เผยให้เห็นใบหน้างดงาม เวลานี้ดวงหน้านั้นเริ่มมีความเปลี่ยนแปลงอย่างซำๆ ความคมเข้มค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นความอ่อนละมุน ความดูร้ายรุนแรงค่อยๆ หายไป ผิวที่ขาวกว่าคนทั่วไปแต่เดิมนั้นขาวจนโปร่งใส ทวาริมฝีปากสีชมพูอ่อนกลับแดงกำประดุจตี้มเลือด

ความเปลี่ยนแปลงเล็กๆ น้อยๆ นี้คนรอบตัวจะสังเกตเห็นได้ยาก แต่มันทำให้ชายหนุ่มมีเสน่ห์เย้ายวนเพิ่มเติมเข้ามาอย่างประหลาด เขาเดินไปที่ห้องครัวอย่างไม่เร็วไม่ช้า รินน้ำหนึ่งแก้ว ตี้มอีกๆ จนหมดก่อนเปิดมือถืออย่างเป็นธรรมชาติ เช็กดูข่าวสารที่ได้รับในช่วงหลายวันมานี้ด้วยท่าทีที่ถอดแบบมาจากฟื้นจายาหลังคนเดิม

* ความถูกต้องทางการเมือง (Political correctness) คือทัศนคติ นโยบาย หรือพฤติกรรมที่ไม่ก่อให้เกิดความรู้สึกว่าเป็นการเหยียดเชื้อชาติ เพศ สติปัญญา ความบกพร่องทางร่างกาย

เสียงแจ้เจ็อนดังระงมเปลี่ยนให้ห้องเงียบๆ ไม่มีเสียงดังหนวกหู ข้อความ ส่วนตัวจากหลากหลายช่องทางเต็มไปด้วยคำสาปแช่งและคำทอ ประเดประดัง เข้าใส่ชายหนุ่มเต็มๆ ไม่นานเขาก็สำเหนียกได้ถึงสภาวะยากลำบากของตน ทว่ารอยยิ้มจางๆ ที่มุมปากกลับไม่ได้เลือนหาย และเขาไม่ได้วิ่งออกไป ขอความช่วยเหลืออย่างแตกตื่นลนลาน ซ้ำยังเลื่อนอ่านข่าวแต่ละข่าวได้อย่าง ใจเย็นเป็นที่สุด หลังเข้าใจสถานการณ์แล้วเขาก็วางมือถือ เดินเข้าไปใน ห้องอาบน้ำ ถอดเสื้อผ้าออกไปยืนใต้ฝักบัวที่ปล่อยน้ำเย็น

เขาไม่ได้ใช้อุปกรณ์อาบน้ำใดๆ แค่เหงนหน้าหลังบิดา ปล่อยให้สายน้ำ กระทบถูกร้อนร่วงผอมบางของตัวเองราวกำลังครุ่นคิด ไม่รู้ว่าผิวขาวซีดของเขา ไปโดนอะไรทำให้เปล่งรังสีสีดำมืดหม่นออกมา รังสีเหล่านั้นค่อยๆ รวมตัวกัน กลายเป็นตัวอักษรสันสกฤตขนาดเล็กจิ๋ว ก่อนจะกลายเป็นภาพดอกบัว วงรี และวงแหวนปรากฏอยู่บนผิวกายขาวซีดของเขาเป็นพืด ตั้งแต่ข้างแก้มถึงคอ ตั้งแต่สะบักไหล่ถึงหลังเอว และตั้งแต่สะโพกถึงน่อง แทบไม่มีพื้นที่ว่าง

ชายหนุ่มลืมนตา ลูบภาพอักษรสันสกฤตเหล่านั้นอย่างไม่ใส่ใจแล้ว ปิดก๊อก เซ็ดตัวให้แห้ง เดินกลับไปห้องรับแขก

มือถือที่วางอยู่บนโต๊ะอาหารยังคงส่งเสียงไม่หยุด แต่เมื่อไม่มีคนรับ มันทก็ตัดสายไปเองโดยอัตโนมัติ แต่ผ่านไปสักพักมันก็ส่งเสียงแบบบ้าคลั่งอีกครั้ง แสดงถึงความไม่ยอมเลิกกรา

ชายหนุ่มพันผ้าขนหนูรอบเอวก่อนเดินไปอย่างไม่เร็วไม่ช้า รับสาย เสียงเนิบ "ฮัลโหล"

คนปลายสายได้ยินเสียงเขาไม่ได้มีความร้อนรนกระวนกระวายก็ ระเบิดอารมณ์ออกมา อีกฝ่ายด่ากราดมาเป็นชุดก่อนตบท้ายว่า "พินจยาหลัว นายต้องมาถึงบริษัทภายในสี่สิบนาที ไม่งั้นฉันจะไม่ให้พื้นที่นายได้คืนวงการ อีกเลย!"

"คุณคอยเดี๋ยว" พินจยาหลัวหัวเราะเบาๆ ก่อนจะวางสาย

ไม่ให้พื้นที่คืนวงการ? คำพูดประโยคนี้น่าเหมือนจะเกี่ยวพันกับชีวิตที่แสนสั้น แต่ยาวนานของเขา แล้วเขาต้องกลัวหรือเปล่านั้น

บทที่ 3

ภาพวาดอันน่าสะพรึง

ฟื้นจายาหัวขึ้นลิฟต์มาที่ลานจอดรถ เขาจำรถของเจ้าของร่างคนเดิมได้อย่างรวดเร็ว แม้เขาดูจะไม่คุ้นกับการขับรถแต่มีท่าที่สนใจมาก เขาพิจารณาหน้าปัดและมิเตอร์ต่างๆ อย่างละเอียดจนคุ้นเคยกับฟังก์ชันทุกอย่าง แล้วลูบพวงมาลัยกับเกียร์แบบอัตโนมัติ ดวงตาสีดำเปล่งประกาย เผยความเป็นเด็กออกมาหลายส่วน

พอคุ้นเคยกับตำแหน่งต่างๆ ภายในตัวรถ เขาก็หลับตาเหมือนทบทวนความทรงจำว่าจะเคลื่อนไปได้อย่างไร และจะบังคับเครื่องยนต์เหล็กนี้แบบไหน พอลืมตาขึ้นอีกครั้งฟื้นจายาหัวก็สตาร์ทรถ เขี่ยบังคับเร่ง ขับออกจากที่จอดรถไปด้วยความเร็วสูง จังหวะที่ไปถึงประตู ทำยรถที่สะบัดเหมือนจะชนก็กลับเปลี่ยนมาทรงตัวได้อย่างรวดเร็วก่อนหายลับไป

ครึ่งชั่วโมงต่อมาฟื้นจายาหัวมาถึงบริษัทสเตลลาร์ เอ็นเตอร์เทนเมนต์ เขาเดินมาที่ห้องทำงานของผู้จัดการเฉาเสี่ยวเฟิงอย่างเจทาง พอเคาะประตูเสร็จก็เดินเข้าไปเจอที่เขียนรูปหรือหนึ่งลอยมาใส่หน้า

"แม่งเฮ้ย ในที่สุดก็ยอมไผล่! สามวันนี้นายหายไปไหนมาซะ ยังไม่ตายอีกเหวอ ฉันอยากให้นายตายๆ ไปซะ ฉันจะได้จัดงานศพแล้วโยนเรื่องระยำตำบอนพวกนั้นของนายเข้าเตาเผาไปพร้อมโลงของนายให้เหี้ยน จะได้ไม่เห็น้อยคนอื่น! รู้มั๊ยว่าวงสตาร์เสียหายเพราะนายไปมากแค่ไหนงานพีรเซ็นเตอร์หลายงานที่ฉันเพิ่งรับไว้ถูกนายทำป่วนหมดแล้ว! นายอยากบินเดี่ยวโซ่มั๊ย ตอนนั้

นายได้บินเดี่ยวแล้ว! ถ้ารู้ก่อนว่าจะมีวันนี้ วันที่นายขอบินเดี่ยวฉันน่าจะให้นายเอาทีมพวกนั้นของนายใส่หัวไปให้หมด!"

พินจยาหลวรับที่เชิญบุรีไว้แล้ววางคืนบนโต๊ะด้วยท่าทางนิ่งๆ สีหน้าเรียบสนิท ในความทรงจำของเจ้าของร่างเดิม เจาเสี่ยวเฟิงไม่เคยแสดงท่าทีต่อเขาแบบนี้ เมื่อก่อนอีกฝ่ายแสนจะประจบเอาใจ แต่ตอนนี้กลับลงไม้ลงมือและคำทอไม่ยั้ง เปลี่ยนเร็วยิ่งกว่าพลิกหน้าหนังสือ

เจาเสี่ยวเฟิงครั้นจะมองหน้าชายหนุ่มอีก เขาลุกขึ้นยืน ผืนขมเพลิงโทสะแล้วเอ่ยว่า "ไป ประธานหลิวอยากเจอนาย"

พินจยาหลวเดินตามหลังเจาเสี่ยวเฟิงไปเงียบๆ ดวงตาสีดำสนิทคอยมองการตบแต่งภายในบริษัทเป็นระยะ ไม่มีสีหน้าแตกตื่นหรือหวาดกลัว ทว่าดูสนใจสนใจเล็กน้อยเหมือนแขกที่มาเยี่ยมชม

ทั้งคู่เดินผ่านระเบียบทางเดินและชั้นลิฟต์มายังห้องผู้บริหารที่ชั้นยี่สิบแปด พนักงานฝ่ายเลขานุการขวางพวกเขาไว้ที่หน้าประตู พูดด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยว่า "ประธานหลิวกำลังยุ่ง พวกคุณต้องคอยก่อนนะคะ"

"อ้อๆ โเค" เจาเสี่ยวเฟิงรับคำ ผงกศีรษะค้อมตัว เขาถลิ่งตาใส่พินจยาหลวหนึ่งครั้ง

ความตั้งใจแรกของเขา คือทำโทษพินจยาหลวให้ยืนอยู่หน้าประตู คอยให้ประธานหลิวเรียกคอยเข้าไป แต่ดูเหมือนเขาจะไม่รู้ตัว และไม่รู้ว่าจะตัวเองก่อเรื่องร้ายแรงมากแค่ไหน เขาเดินไปยังโซนพักผ่อนที่อยู่ด้านข้างหาซิฟานุ่มๆ นั่งแล้วหยิบมือถือออกมาสไลด์ดู

เวลานี้แค่เข้าอินเตอร์เน็ตก็จะเจอข่าวเสียๆ หายๆ ของพินจยาหลว ชนิดมีดฟ้าผ่ามัวดิน ถ้อยคำร้ายกาจทุกรูปแบบเข้ายึดหน้าเว่ยป้อของเขานานแล้ว แฟนคลับที่ตอนแรกมีอยู่สิบล้าน ตอนนี่เพิ่มขึ้นเป็นยี่สิบล้าน ครั้งหนึ่งตั้งใจเข้ามาด่าเขาโดยเฉพาะ ส่วนอีกครึ่งคือแฟนคลับที่เปลี่ยนเป็นแอนตี้ ต่างตั้งหน้าตั้งตาเหยียบซ้ำๆ แฟนคลับผู้รักดีซึ่งมีจำนวนน้อยยิ่งกว่าน้อย เฟิงจะเผลอมากก็ถูกมหาชนชาวเน็ตบีบให้ต้องออกไป ซ้ำยังถูกตราหน้าว่า 'สมมงพัง' อีก

ถ้าเปลี่ยนเป็นศิลปินที่ต้องอาศัยกระแสเพื่อเลี้ยงปากท้อง คาดว่าตอนนี้

คงยับเยินไปแล้ว แต่พินิจยาหลวกลับทำเหมือนไม่มีอะไร เขาไม่ได้ปิดเวทย์ป้อนีคำวิจารณ์ และไม่ได้หลบไปร้องไห้หน้าตานอง แต่กลับอ่านข่าวเกี่ยวกับตัวเองทั้งหมดอย่างสนใจสนทนา

เขาเสียวเฟิงเห็นท่าทางของเขาแล้วเตรียมจะเดินไปด่าอีกยก แต่กลับเห็นชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่หล่อเหลาสองคนเดินมาอย่างรีบร้อนเสียก่อน พวกเขาคือเกาอี้เจอกับซุนอิ่ง สมาชิกอีกสองคนของวงสตาร์

"พวกนายมาแล้ว" เขาเสียวเฟิงรีบไปต้อนรับด้วยสีหน้าเป็นห่วงเป็นใย ทั้งสามคนยืนคุยกันเร็วๆ อยู่มุมหนึ่ง เหมือนกำลังหารื้อเรื่องแก้ข่าว พินิจยาหลวใช้มือข้างหนึ่งเท้าคาง มองเพื่อนร่วมวงของเจ้าของร่างเดิมทั้งสองคน สีหน้าเรียบเฉยเปลือยเป็นสนอกสนใจ ก่อนจะแปรเปลี่ยนเป็นความตื่นเต้น ถ้าขยับเข้าไปดูใกล้ๆ คนที่ข้างสังเกตุจะพบว่ารูปร่างตาของเขาหดตัวลงเป็นเส้นบางๆ เหมือนดวงตาแนวตั้งของสัตว์ป่า ดวงตาที่ดำสนิทแต่เดิมบัดนี้ยิ่งดูลึกล้ำจนยากจะคาดเดา

เกาอี้เจอพลังรู้สึกหนาวเยือกขึ้นมาทั้งตัว เขาผลองยหน้ามองไปทางโซนนักผ่อนและพบว่าต้นตอของปัญหามาแล้วจึงแสดงสีหน้าเจ็บใจที่ไม่อาจหลอมเหล็กให้เป็นเหล็กกล้า* ออกมา แต่เขาก็อดทนไว้ ไม่ทำอะไร ทว่าพอสุนอิ่งเห็นพินิจยาหลวกลับไม่มีความปรานีเหมือนหัวหน้านาง ถกแขนเสื้อเตรียมปะทะ

เขาเสียวเฟิงดึงซุนอิ่งไว้ พุดเสียงเบา "ที่นี่คนเยอะ ระวังหน่อย ตอนนี้ไม่รู้ว่ามีสายตาคู่คอยจ้องพวกนายอยู่ ห้ามก่อเรื่อง"

เกาอี้เจออดใจหลุดซุนอิ่งและยื่นหน้าไปกระซิบข้างหูเขาสองสามประโยค ทำให้ชายหนุ่มที่เกือบจะฟันไฟสงบลง

พอประธานหลิวที่ว่ากันว่ากำลังยุ่งได้ยินเสียงอะอะข้างนอกก็ร้องบอก "เสียวเจอกับเสียวอิ่งมาแล้ว! ไซม์รี่ รีบเข้ามา"

ทั้งสามคนเลิกหันไปมองพินิจยาหลว เดินเรียงกันเข้าไปในห้อง

* เจ็บใจที่ไม่อาจหลอมเหล็กให้เป็นเหล็กกล้า อุปมาถึงการตั้งความหวัง หรือขัดแย้งกับคนคนนั้นเพื่อหวังว่าจะได้ดิบได้ดี มีการพัฒนาที่ดีขึ้น

พนักงานประจำชั้นดินมาที่โซนพักผ่อน แต่ไม่มีใครสักคนสนใจที่พ่นยาหัวต่างทำเหมือนเขาเป็นอากาศธาตุ ที่ครั้งนี้ประธานหลิวให้หาตัวพ่นยาหัวเพราะเตรียมจะแบนเขา เรื่องนี้ไม่ใช่ความลับในบริษัทนานแล้ว

ที่ผ่านมาเพราะเห็นแก่หน้าสกุลพ่น จ้าวเหวินเยียนผู้บริหารสเตลลาร์จึงให้การดูแลพ่นยาหัวเป็นอย่างดี แต่ครั้งนี้จ้าวเหวินเยียนแค่กำจัดการและการสืบค้นเรื่องผู้สำรวจระหว่างตนกับพ่นยาหัวออก ทว่าไม่ได้จัดการเรื่องข่าวเสียอื่นๆ เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ใช่ไม่มีปัญญาจัดการเรื่องพวกนี้ แต่ยินดีทอดอกยื่นมืออยู่ด้านข้างมากกว่า

การวางตัวของผู้ใหญ่ย่อมส่งผลต่อผู้น้อย วิธีล้างมลทินหลายอย่างที่ฝ่ายประชาสัมพันธ์จัดไว้ถูกเบี่ยงเบนดอง และหันไปให้ความสำคัญแก่สมาชิกที่เหลืออีกสองคนแทน แผนคือให้พวกเขาตัดความสัมพันธ์กับพ่นยาหัว ถ้าทำได้ดี เกาอี้เจ้อกับซุนอิงจะสามารถขายความน่าสงสาร เรียกคะแนนเห็นใจ ถูกจับเปรียบเทียบกับได้รับการผลักดันจนได้รับความนิยม และเป็นที่สนใจมากขึ้น พลิกสถานการณ์ร้ายให้กลายเป็นดี บริษัทเตรียมจะสร้างกระแสไปในทางที่ดีขึ้น

สำหรับพ่นยาหัว สถานการณ์แบบนี้คือหิมะคลุมน้ำค้างแข็งเกาะ* ถ้าแผนของบริษัทสำเร็จ หน้าทีการงานและอนาคตของเขาย่อมจบสิ้น ทว่าตัวเขาในตอนนั้นก็กลับไม่แสดงสีหน้าวิตกกังวลออกมาให้เห็น ตรงกันข้าม เขายังขอยืมสมุดโน้ตหนึ่งเล่มกับปากกาจากเลขชา มาวาดรูปร่างอย่างไม่ยั้ง

อีกสามคนพูดคุยกับประธานหลิวอยู่ในห้อง และอีกครั้งชั่วโมงต่อมาซุนอิงก็เดินออกมาก่อน ในขณะที่เจาเสี่ยวเฟิงกับเกาอี้เจ้อยังคงหารือเรื่องแผนอยู่ข้างใน ไม่ว่าจะเรื่องความสามารถหรือรูปลักษณะของเกาอี้เจ้อล้วนเป็นอันดับต้นๆ ในวงการบันเทิง และเป็นไอดอลที่ได้รับความนิยมสูงสุดในวงการที่บริษัทให้ความสำคัญกับเขามากกว่าจึงไม่ใช่เรื่องผิด

ซุนอิงกับเกาอี้เจ้อสนิทกันยิ่งกว่าพี่น้องแท้ๆ จึงไม่เคยมีความรู้สึกอิจฉาริษยา

* หิมะคลุมน้ำค้างแข็งเกาะ เป็นสำนวน หมายถึงความโชคร้าย ความชวยประเดประดังเข้ามา ไม่มีหนทางเลี่ยงๆ ตรงกับสำนวนที่ว่า 'เคราะห์ซ้ำกรรมชด'

หลังปิดประตูซุนอิ่งก็เดินตรงมาหาพื้นจยาหลัวอย่างฉุนเฉียว พูดเสียงเบาว่า "เราไปคุยกันที่บันไดหนีไฟหน่อย"

"คุยเรื่องอะไร" พื้นจยาหลัววางปากกา เหยยถามคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม

"นายมากับฉัน!" ซุนอิ่งคว้าคอเสื้อพื้นจยาหลัวเพื่อลากตัวไป พนักงานที่เดินผ่านไปผ่านมาต่างรู้ว่าซุนอิ่งอาจลงไม้ลงมือแต่ก็ไม่มีใครห้าม ความเป็นตายของพื้นจยาหลัวเกี่ยวอะไรกับพวกเขา

ประตูบันไดหนีไฟถูกซุนอิ่งเตะเปิดจนเกิดเสียงดังสนั่น เขาอัดพื้นจยาหลัวติดผนังอย่างแรงจนกระดูกหลังแทบป่น แต่สุดท้ายพื้นจยาหลัวก็เพียงย่นหัวคิ้ว แสดงสีหน้าเจ็บปวดที่หาได้ยากออกมา

"ถ้านายพอมีจิตสำนึกอยู่บ้างก็ไปโพสต์เว่ยป้อขอโทษทุกคนแล้วประกาศถอนตัวออกจากวงซะ อย่มาถ่วงฉันกับพี่เจ้อ สามวันที่นายหายตัวไปพี่เจ้อแทบไม่ได้หลับไม่ได้นอน เพราะต้องคอยเคลียร์เรื่องยุ่ง ๆ ของนาย เราเป็นทีมเดียวกัน ค่าเสียหายที่นายละเมิดสัญญาฉันกับพี่เจ้อจะช่วยรับผิดชอบส่วนหนึ่ง นายพอใจหรือยัง" ซุนอิ่งถามแบบขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

พื้นจยาหลัวฟังผนังอย่างเกียจคร้าน ตอบกลับด้วยน้ำเสียงไม่ยี่หระ "ถ้าไม่ได้สกุลพื้นที่เป็นแบ็กของฉัน พวกนายจะดังเหมือนตอนนี้อย่างไร? จะได้ที่งานที่ศิลปินระดับเอลิสต์ยังหาได้ยากหรือ พวกนายอาศัยบารมีฉัน ฉกฉวยผลประโยชน์จากฉันไปตั้งเยอะแล้วยังไม่พอใจ แล้วฉันจะทำอะไรได้"

ทรัพย์สินของวงสตาร์เป็นสิ่งที่ขัดกับความเป็นจริงอย่างมาก และเป็นเพราะมีพื้นจยาหลัวอยู่ในวงจริงๆ ซุนอิ่งโกรธจนควีนออกหูแต่หาคำมาเถียงไม่ได้ ทว่าเมื่อเขานึกได้ว่าพื้นจยาหลัวไม่ใช่คุณชายใหญ่สกุลพื้นที่อีกแล้ว และแผนบินเดี่ยวของอีกฝ่ายก็ล้มเหลวอย่างสิ้นเชิง อารมณ์ของซุนอิ่งก็ดีขึ้น ตอนแรกคนคนนี่ตั้งใจทิ้งวง แต่ตอนนี้กลับเป็นคนที่ถูกทิ้ง กฎแห่งกรรมมีจริง คนชั่วย่อมถูกรวมสนอง!

ทั้งคู่นั่งกันอยู่ที่พักหนึ่งเกาอี้เจ้อก็มาหา เขาเหวี่ยงตัวซุนอิ่งไปด้านหลัง ถลึงตามองอีกฝ่ายอย่างอ่อนใจ สุดท้ายจึงหันมามองพื้นจยาหลัว เหยยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล "จยาหลัว ฉันคุยกับท่านประธานหลิวแล้ว ค่าละเมิดสัญญา

ของนายฉันจะช่วยรับผิดชอบส่วนหนึ่ง ถึงยังไงฉันก็เป็นหัวหน้าวง ต้องรับผิดชอบดูแลนาย และรับผิดชอบปกป้องวงของพวกเรา นายกลับไปพักผ่อนก่อนค่อยให้เรื่องสงบแล้วค่อยออกมาพูด ถ้ามีปัญหาโทรหาฉันได้ตลอดเวลา มือถือฉันเปิดรอนายตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง"

เกาอี้เจ้าพ่อพูดพลางยื่นมือมาหมายจะลูบศีรษะของชายหนุ่มแต่กลับถูกอีกฝ่ายเบี่ยงหลบ มองเข้าไปในดวงตาสีดำที่ปราศจากความสับสนของฝ่ายตรงข้ามแล้ว หัวใจเกาอี้เจ้าพ่อลั่นรู้สึกเย็นเยือก ไม้รู้ทำไมเขาถึงลืมหูลืมตาที่คิดมาจนหมดเกลี้ยง

พินจยาหัวลมองหน้าเกาอี้เจ้าหนึ่งๆ สุดท้ายเขาก็หัวเราะเบาๆ "ขอบคุณในความหวังดีของนาย แต่ไม่จำเป็น ฉันไม่ต้องขอความช่วยเหลือจากนาย" พินจยาหัวลมฉีกกระดาษจากสมุดโน้ตออกมาหนึ่งแผ่น พับแล้วยัดใส่มือเกาอี้เจ้าพ่อเสียงเนิบ "ขอเตือนด้วยความหวังดีว่าอย่าขึ้นไปเดินบนที่สูง เพราะความตายเป็นแค่จุดเริ่มต้นของหายนะ"

นิ้วเอ็นๆ ลูบแก้มของเกาอี้เจ้าเบาๆ และหยุดนิ่งที่ลำคอของเขาหลายวินาที ชายหนุ่มผู้มีรอยยิ้มบางๆ แต่ร้ายกาจอย่างยิ่งเดินลงบันไดไป เงาแผ่นหลังสูงเพรียวค่อยๆ หายลับเข้าไปในความมืด

เกาอี้เจ้าอึ้งไปพักหนึ่งก่อนจับราวบันได ตะโกนว่า "จยาหัวลกลับมาก่อน ประธานหลิวมีเรื่องจะคุยกับนาย! จยาหัวล จยาหัวล!"

ขุนอิงลงบันไดตามไป สักพักก็วิ่งหอบฮักกลับมาโบกมือ "พี่เจ้อ พินจยาหัวลหายไปแล้ว! น่าจะลงลิฟต์ชั้นล่างไปแล้ว เขาเป็นอะไรไป ชาวเสียดังเยอะเยอะเขาไม่แคร์เลยเหอ เขานึกว่าตัวเองยังเป็นคุณชายใหญ่สกุลพินอยู่อีกเหอ! นิสัยแบบนี้ถ้าไม่ปล่อยให้เขาตายแล้วใครจะตาย! พี่เจ้อไม่ต้องไปสนใจเขาทำตามที่ประธานหลิวบอก ตัดขาดกับเขาซะ"

"ขอฉันคิดดูก่อน ถึงยังไงเราก็เป็นทีมเดียวกัน จะทิ้งหินลงบ่อ* ไม่ได้" เกาอี้เจ้าพ่อสายหน้า เดินออกจากประตูบันไดไปอย่างกลัดกลุ้ม

เงาเดี่ยวเฟิงเข้ามาถาม "พินจยาหัวลล่ะ ประธานหลิวอยากเจอเขา"

* ทิ้งหินลงบ่อ เป็นสำนวน หมายถึงขวยใจกลาสเอาเปรียบซ้ำเติมผู้ที่ตกอยู่ในความลำบากหรืออันตราย

"เขาไปแล้ว!" ซุนอิงบอกอย่างอารมณ์เสีย

"ว่าไงนะ ที่ให้เขามาเพราะจะให้โอกาสเขาคือครั้ง หลังโดนแบนไม่แน่ว่าเขาอาจคืนวงการได้ ทำไม่ถึงไปซะแล้ว ดีๆ ถ้าเขาอยากตัดหนทางตัวเองฉันก็จะไม่สนใจอีก ปล่อยเขาไปเลย! พวกนายเอาบัญชีเว่ยป้อให้ฉัน ฉันจะให้ฝ่ายประชาสัมพันธ์จัดการ ฟันจยาหลวเก่งนักไม่ใช่หรือ งั้นก็มาช่วยหนุนพวกนาย ส่งพวกนายไปให้ไกลขึ้นอีกแล้วกัน ตัวเขาตอนนี้ก็มีประโยชน์แค่นี้แหละ"

ซุนอิงส่งบัญชีให้ทันที เกาอี้เจ้อลิ่งเล แต่เพราะถูกผู้จัดการกับเพื่อนกล่อมสุดท้ายเลยต้องเลือกอย่างอัปจนหนทาง

ฟันจยาหลวที่กลายเป็นหินหนุน* นั่งอยู่บนรถสปอร์ตคันเล็ก เขาสตาร์ทรถอย่างกระตือรือร้น เตรียมจะไปวนรอบเมืองอันคิวิไลซ์แห่งนี้สักรอบ เขาไม่เคยเก็บเอาข่าวเสียๆ หายๆ ของเจ้าของร่างเดิมมาใส่ใจ แต่จะไม่ยอมถูกใช้ง่าย ๆ ชาวที่กระจายอยู่บนอินเทอร์เน็ตพวกนั้น โดยเฉพาะคลิปที่ถูกถ่ายจากมุมที่อยู่ใกล้มาก ภาพค่อนข้างชัดเจนและนิ่ง ถ้าไม่ใช่คนที่สนิทกันมากๆ ไม่มีทางแอบถ่ายได้แบบนี้ ดังนั้นเขาจึงรู้ตั้งแต่ต้นว่าคนที่สร้างกระแสตัวจริงไม่ใช่ใครที่ไหน แต่เป็นคนที่อยู่ร่วมกับเจ้าของร่างเดิมทั้งวันทั้งคืนนั่นเอง

ในบรรดาคนพวกนี้ใครน่าสงสัยที่สุด นอกจากสมาชิกของวงสองคนกับผู้จัดการ ฟันจยาหลวก็นึกถึงคนอื่นไม่ออก หลังจากพบเกาอี้เจ้อกับซุนอิง เขาก็แน่ใจว่ามีมิดที่อยู่หลังม่านคือใคร แต่ไม่คิดที่จะไปแก้แค้น เพราะเขาเห็นภาพล่วงหน้าแล้วว่าต่อให้วันนี้ไม่ถูกคนทำลายก็ต้องเกิดความร้ายฉานภายใน และสุดท้ายก็ไม่เหลือซาก เขาจึงไม่จำเป็นต้องแก้ตัวและยังไม่จำเป็นต้องให้คำอธิบายใดๆ

รถสปอร์ตสีแดงวิ่งฉิวเสียงดังกระหึ่มออกจากตึกสเตลลาร์ไป และเป็นเวลาเดียวกับที่เกาอี้เจ้อคลี่กระดาศออกดู สีหน้าเขาพลันเปลี่ยนไปทันที

"นี่...นี่มันอะไร! โช้ที่ฟันจยาหลวให้พี่เมื่อกี้หรือเปล่า" พอซุนอิงเห็นสิ่งที่อยู่ในกระดาศถนัดก็ตกใจจนพูดไม่ออก

* หินหนุน หรือหินทางเดิน เป็นคำอุปมาคนหรือสิ่งของที่คนอื่นใช้เหยียบหรือปิ่นขึ้นไป

"ไหนดูซิ!" เจาเสี่ยวเฟิงแยงกระดาศไปดูลอย่างละเอียดแล้วโกรธจนมือสั่น บนกระดาศมีภาพศพที่มันสมองไหล โบหน้าบิดเบี้ยว สองตาเบิกโพลง คล้ายตายตาไม่หลับ เลือดสีดำไหลนองรอบศพกลายเป็นแอ่งโลหิต แขนขาหักงออยู่ในสภาพผิดธรรมชาติอย่างที่สุด เห็นแล้วอยากอาเจียน แต่ที่เขย่าวัวดูมากยิ่งกว่าคือศพนี้เป็นศพของเกาอี้เจ้อ

ก่อนหน้าี้เจาเสี่ยวเฟิงไม่เคยรู้ว่าฟันจยาหลัววาถูกรูปเป็น ซ้ำยังวาดได้เหมือนจริง แม้แต่เงสะท้อนในดวงตาคมมันวของศพก็ยังมีเห็นชัด เงสะท้อนนี้เป็นภาพของฝูงชนกับอาคารหลายหลัง ใครคนหนึ่งนั่งยองๆ อยู่ตรงหน้า ในมือถือสิ่งทีหน้าตาเหมือนโทรศัพท์มือถือ คล้ายกำลังถ่ายภาพศพ รายละเอียดทุกอย่างล้วนสมจริง คล้ายทุกอย่างในภาพคือสตอรีบอร์ด์

เจาเสี่ยวเฟิงหนาวเยือกในอก แต่ฝืนทำนิ่งแล้วเอ่ยว่า "แบบนี้มันข่มขู่กันชัดๆ! ฟันจยาหลัว คอยดูเถอะ ฉันเอาแกตายแน่!"

ซุนอิงตบไหล่เกาอี้เจ้อพลางพูดปลอบเขาไม่หยุด ดวงตาฉายแววชิงชังที่มีต่อฟันจยาหลัว

เกาอี้เจ้อสะกดความตื่นตระหนกในใจไว้ แสร้งทำเป็นไม่ถือสา แต่ในดวงตากลับฉายแววเคียดแค้นจางๆ

บทที่ 4

ความตายเป็นเพียงจุดเริ่มต้น

เมืองหลวงใหญ่มาก พันจยาหวัชัรบถอยู่ข้างนอกทั้งวันยังตระเวนได้แค่ส่วนเล็กๆ ส่วนเดียว เมืองหลวงแห่งนี้แตกต่างจากภาพในความทรงจำของเขาสิ้นเชิง ทุกหนทุกแห่งมีแต่ตึกสูงเรียงราย ตึกใหญ่บางตึกสร้างแบบมีเอกลักษณ์เฉพาะ บางตึกมีความสูงหลายร้อยเมตร บางตึกติดกระจกเล่นแสงสะท้อนสายตา เวลาอาบแสงสุดท้ายยามสายันธุ์จะเป็นสีทองอร่ามบ้าง แดงสดบ้าง งดงามยิ่งใหญ่อลั้ยแดนเซียน

เขาขบรถไปถึงสวนสาธารณะแห่งหนึ่งและป็นขึ้นไปบนเนินที่สูงที่สุดในสวนเพื่อมองดูเมืองแห่งนี้ คอยให้อาทิตยยามอัสดงที่สาดแสงอาบร่างจากไปพร้อมความมืด แสงดาวมาเยือน เขากะพริบตาที่แห่งผาก เดินทางกลับไปคอนโดฯ อย่างออลั้ยอวรณ์

ภายในห้องว่างเปล่าเหมือนเคย แม้แต่น้ำสักขวดยังไม่มี สกูลพันอ้ายด์ทรัพย์สินทั้งหมดของเจ้าของร่างเดิมไปแล้วเหลือแค่คอนโดฯ นี้ พุดอีกอย่างคือพันจยาหวัชัรบถปัจจุบันได้เปลี่ยนเป็นคนสิ้นเนื้อประดาตัว ถ้าไม่มีใครมาช่วยกอบกู้ด้านการเงิน เขาจะต้องหิวตาย แน่นอนว่าเขาจะต้องเผชิญหน้ากับค่าละเมิดสัญญาและค่าชดเชยจำนวนสูงลิบ หลังจากนั้นจะอย่างไรต่อไปจะอยู่อย่างไร นี่ต่างหากคือปัญหาใหญ่

พันจยาหวัชัรบถเปิดตู้เย็นดู ยื่นมือไปทดสอบอุณหภูมิด้านใน สองตาเปล่งประกายกว่าปกติเมื่อบังเกิดความอยากรู้อยากเห็น เนื่องจากเขาไม่เคย

เห็นของแบบนี้ หรือพูดให้ถูกคือเขาไม่เคยมีประสบการณ์กับทุกสิ่งที่อยู่ในยุคนี้และเมืองนี้ จึงยากที่จะจินตนาการถึงมัน

เขาสำรวจตู้เย็นแบบสองประตูแล้วหยิบไม้พายมาแช่น้ำค้างแข็งสีขาวที่อยู่ในช่องแช่แข็ง หลังตอบสนองความอยากรู้อยากเห็นของตนจนพอใจก็หยิบเอาภาชนะน้ำแข็งพลาสติกออกมาเพื่อทำก้อนน้ำแข็งจำนวนมาก จากนั้นก็ไปนอนขดตัวอย่างเกียจคร้านอยู่บนโซฟาเพื่อดูหนังหลายเรื่อง จนเวลาเกือบเที่ยงคืน พี่นจยาหิ้วเอาก้อนน้ำแข็งที่ทำเสร็จแล้วออกมาเทใส่ถัง หิ้วไปห้องน้ำ เขาถอดเสื้อผ้า ส่งกระຈກสำรวจแผ่นหลังของตน ตรงนั้นมีรอยช้ำเป็นบั้งที่เกิดจากขุมนองผลักเขาไปกระแทกผนัง รอยนั้นเป็นสีม่วงเข้มอย่างไม่น่าสบายใจ เขายังดูท่าจะลามไปไม่หยุด

เจ็บขนาดนี้ยอมยากที่จะไม่รู้สึกรู้สา แต่ตอนพี่นจยาหิ้วนั้นนิ้วไปแตะแผ่นหลังสีหน้ากลับนิ่งสนิทคล้ายไม่รู้สึกรู้สา ผิวส่วนที่ถูกเขากัดไม่ได้แดงตัวคืนทันที แต่บวมลงไปเป็นหลุมเล็กๆ เห็นได้ชัดถึงความผิดปกติ

พี่นจยาหิ้วมองรอยบวมด้วยแววตาหม่นมัว สีหน้ายากแก่การคาดเดา ผ่านไปสักพัก เขาเปิดน้ำเย็นจนเต็มอ่างแล้วเทน้ำแข็งลงไป อุณหภูมิที่มีน้ำแข็งลงไปผสมต่ำลงจนถึงศูนย์ เกรงว่าคนทั่วไปคงหนาวจนร้องกรี๊ด แต่ชายหนุ่มกลับนอนลงในน้ำอย่างสงบและหลับสนิท

ก็อย่างที่เขายกขานี้ไม่ใช่ร่างร่างหนึ่ง แต่เป็นภาชนะใบหนึ่ง ก่อนหน้านั้นตอนที่ภาชนะใบนี้ใกล้พัง มันได้สูบก้อนวิญญาณเร่วร้อนทำให้มีชีวิตเป็นปกติ แต่ตอนนี้ใกล้โขงของมันทั้งแล้ว ถ้าไม่หาวิธีรักษา ไม่ช้าก็เรื้อยอมนเปื่อยสลายเหลือแต่โครงกระดูกหนึ่งกอง

น่าสงสารพี่นจยาหิ้วคนเดิมที่ทำตัวเย่อหยิ่งมาทั้งชีวิต แต่ไม่เคยคิดเลยว่าเหตุใดบุคลิกทรงของเขาถึงได้แตกต่างจากบุคลิกทรงของผู้ป่วยอาการหนัก 'ทั่วไป' เหตุใดมันจึงไม่ไหลออกมาตอนที่บุคลิกหลักต้องการการปกป้องหรือหลบหนี แต่ไหลออกมาอย่างไรเหตุผล และหายไปอย่างไรเหตุผลเช่นกัน

ยี่สิบปีมานี้ 'บุคลิกทรง' หลายรายถูกภาชนะใบนี้กลืนกิน และได้ 'บุคลิกทรง' อื่นหลายรายมาชดเชยทันเวลา ทำให้พี่นจยาหิ้วคนเดิมไม่ได้รู้สึกรู้สา และ

ร่างนี้ก็ค่อยๆ เติบโตใหญ่จนสุดท้ายได้มีรูปลักษณ์อย่างตอนนี้

กระแสน้ำเย็นจัดได้แช่แข็งกระดูกและเลือดของร่างร่างนี้ ความโศกคือ
คือทำให้รอยข้ำสีม่วงเข้มน่ากลัวพวกนั้นหลุกหลามช้าลง

พินจยาหลัวตกอยู่ในวงศักรัลลึก ในระหว่างนี้บนอินเตอร์เน็ตมีกระแส
ต่างๆ เกิดขึ้นมากมาย เริ่มต้นจากการที่มีข่าวเน็ตติดต่อคลิบกิจกรรมทั้งหมด
ที่วงสตาร์เคยไปออก ในคลิบเกาอี้เจอกับซุนอิ่งให้การดูแลพินจยาหลัวดีมาก
และยังคงยเตือนเขาให้เพลๆ ลง ให้ระมัดระวังตัวมากขึ้นหลายต่อหลายครั้ง

ระหว่างที่มีการสัมภาษณ์ เกาอี้เจอพูดด้วยสีหน้าที่เต็มไปด้วยความรักว่า
'เวลาอยู่ข้างนอก คนที่ผมเป็นห่วงที่สุดคือจยาหลัว เพราะเขายังมีความเป็นเด็ก
ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่ถึงจะโต วงเราจะอยู่ยาวหรือเปล่าไม่ได้ขึ้นอยู่กับหัวหน้าวง
อย่างผม แต่อยู่ที่จยาหลัวของพวกเขา! เขาเป็นดวงใจสี่พิสุทธ์ของเรา'

ซุนอิ่งเคยพูดไว้ระหว่างออกทัวร์ครั้งหนึ่งว่าพินจยาหลัวมีความเป็นเด็กสูง
แต่เขาเป็นคนซื่อๆ น่ารักมาก

'ผมจะตั้งใจสอนเขา นี่เป็นหน้าที่ของพี่ชาย เราสามคนจะต้องพัฒนา
ไปในทางที่ดีขึ้น' ซุนอิ่งพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่นจกยิ้มอย่างสดใส

สรุปคือภาพที่ทั้งสามคนอยู่ด้วยกันนั้นน่าชื่นใจมาก เกาอี้เจอกับซุนอิ่ง
ไม่เพียงดูแลพินจยาหลัว แต่ยังตั้งใจสอนเขา ทว่าพินจยาหลัวเสียนิสัยไปแล้ว
ทำให้ความพยายามของพวกเขาต้องสูญเปล่า

พอดูจกก็เกิดกระแสอย่างหนัก แฟนคลับของวงสตาร์ต่างก็ปวดใจมาก
เอาแต่บอกว่าพี่ชายสองคนเป็นคนดีมาก คู่ควรกับสิ่งที่ได้รับในเวลานี้ และ
ขอให้ข่าวเน็ตช่วยกันโจมตีพินจยาหลัวคนเดียว อย่าได้ลากพี่ชายสองคน
ไปเกี่ยวข้องด้วย เพราะพี่ชายสองคนเป็นผู้บริสุทธิ์

บริษัทสตาร์เอ็นเตอร์เทนเมนต์ปล่อยข่าวเรื่องที่พินจยาหลัวเกี่ยวกับ
เกาอี้เจอและซุนอิ่งจนเกือบจะต่อยกันออกมา ในคลิบและภาพที่ออกมา
พินจยาหลัวพูดจากร้ายกาจด้วยท่าทางวางก้าม ขอให้เพื่อนร่วมวงสองคน
ทำตามเขาอย่างไม่มีเงื่อนไข และห้ามแย่งความโดดเด่นของตน สองคนที่

ถูกทำให้ได้เพียงยอมถอย แม้จะมีสีหน้าโกรธเคืองแต่ไม่ได้เคียดแค้น ทั้งยังยินดีให้การสนับสนุนพ้นจายาหลัว นอกจากนี้ยังมีคลิปเสียงปล่อยออกมาอีกหลายคลิปในคลิปเสียงพ้นจายาหลัวประกาศอย่างอหังการว่าที่วงสตาร์อยู่ได้ทุกวันนี้เพราะที่มงานของตน หากไม่มีตน เกาอี้แจ๋กับซุนอิ่งไม่มีทางได้เป็นอะไรเลย หากทั้งคู่ทำให้เขาไม่พอใจ เขาจะเอาทุกอย่างไปบินเดี่ยว ปล่อยให้สองคนกลายเป็นขยะ กลับไปอยู่ที่เดิม

ข้อมูลที่ถูกละปล่อยออกมาอย่างปูบับในระลอกสองให้ผลชัดเจนกว่าเดิม ทุกคนต่างเห็นว่าเกาอี้แจ๋กับซุนอิ่งเป็นคนใจกว้าง มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ มีคุณธรรมน้ำใจ ในขณะที่พ้นจายาหลัวเป็นคนใจคอคับแคบ นิสัยแปรปรวนไม่เห็นใครอยู่ในสายตา หาดิไม่ได้

หลังมีการปล่อยข่าวนี้ออกมา บริษัทสเตลลาร์ เอ็นเตอร์เทนเมนต์สามารถซื้อใจมหาชนได้อีกครั้ง ไม่นาน นอกจากแท็ก #พ้นจายาหลัวใส่หัวออกจากวงไป# แล้ว ประเด็นเรื่อง #สงสารพี่ชายสองคน# ก็ติดอันดับต้นๆ ในการสืบค้นเป็นเวลานาน ส่งผลให้เกาอี้แจ๋กับซุนอิ่งไม่สูญเสียแฟนคลับ ซ้ำยังได้ใจคนทั่วไปในความอ่อนน้อมถ่อมตนและความจริงใจ ฟุ้งทะยานเป็นศิลปินระดับเอลิสต์อย่างรวดเร็ว

พ้นจายาหลัวทำตัวเหมือนเมื่อก่อนคือไม่ได้เผยตัวออกมา และยิ่งไม่มีสื่อพูดถึง เหมือนเขาอมรับชะตากรรมและยินดีเป็นเศษซากในการโจมตีจากมหาชนครั้งนี้ ด้วยการยอมใช้ชื่อเสียงเน่ๆ ของตนส่งเพื่อนร่วมวงสองคนไปสู่ฝั่งฝัน

หนึ่งสัปดาห์ต่อมา ในที่สุดพ้นจายาหลัวที่แช่อยู่ในอ่างน้ำก็ตื่นขึ้น เขาหรีตาลงทบทวนอยู่นานกว่าจะนึกออกว่าตัวเองอยู่ที่ไหน เขาอุบหนัดน้ำบนไบรน์น้ำออก ปีนออกมาจากอ่างน้ำซ้าๆ สองกระจะกดแผ่นหลัง รอยซ้าบนนั้นยังอยู่และสีไม่จางลง ซ้ายังลามมาที่เอวอีกด้วย ไม่มียาใดสามารถรักษาได้นอกจากอาศัยความเย็นลดทอนความเร็วในการลุกลาม

แต่แผลน่ากลัวนี้ก็กลับไม่ได้ทำให้พ้นจายาหลัวมีสีหน้ารำคาญใจหรือสับสน เขาเซ็ดตัวจนแห้งแล้วสวมชุดนอน เดินไม่เร็วไม่ซ้าเพื่อกลับไปดูทีวีที่

ห้องรับแขก เสียงจ๊อกแจ๊กจากทีวีทำให้ภายในห้องว่างๆ เต็มไปด้วยชีวิตชีวา ตรงกันข้ามกับตู้เย็นที่ยังคงว่างเปล่า

เวลาผ่านไปอีกหนึ่งสัปดาห์ ฟันจยาหลัวไม่กินไม่ดื่ม แต่ยังคงอยู่ได้ด้วยดี เห็นชัดว่าเป็นความไม่ปกติ แต่นอกจากฟ้าดินที่รู้แล้ว ยังมีใครรู้อีก

เพราะว่ามีมือถือแบตซ์ หมด เครื่องเลยปิดเองโดยอัตโนมัติ เขาใช้เวลาหาอยู่นานกว่าจะเจอที่ซาร์จในลิ้นชักอันไหนสักอันในห้องเก็บเสื้อผ้า ลึนเสียงแบ็กกราวนด์ตอนเปิดเครื่อง สิ่งที่มาคือเสียงแจ๊สเต็มดั่งตั้งๆ ทั้งวีแซดเวยป้อ ยูทูบ และสารพัดแอปฯ สื่อสารบนมือถือ เวลานี้ลึนเต็มไปด้วยถ้อยคำคูหมิ่นเหยียดหยัน

ฟันจยาหลัวมองมือถือด้วยสีหน้านิ่งสนิท ไม่ได้เป็นกังวลต่อเจตนาร้ายมากมาย ตอนนี่เองเกาอี้แจ๊ก็โพสต์ข้อความยาวเหยียดลงบนเวยป้อเพื่อขอโทษประชาชนแทนฟันจยาหลัว อีกฝ่ายแถลงการณ์อย่างจริงจังว่าน้องชายอายุยังน้อย ย่อมต้องทำอะไรผิดพลาด ขอให้ทุกคนอภัย เชื่อว่าเรื่องในครั้งนี้จะทำให้ฟันจยาหลัวได้บทเรียนเพียงพอและเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ขอทุกคนให้โอกาสเขาสักครั้ง ในอนาคตเขาจะต้องดีขึ้นแน่นอน

จำนวนคลิกของโพสต์นี้เพิ่มสูงขึ้นอย่างน่าสะพรึงภายในชั่วพริบตา แต่ผลของมันกลับออกมาตรงกันข้าม นอกจากทุกคนจะไม่ให้อภัยฟันจยาหลัวแล้ว ยังด่าเขาชนิดสาดเสียเทเสีย ตรงกันข้ามกับกระแสนิยมในตัวเกาอี้แจ๊ที่เพิ่มสูงขึ้น เวลานี้อีกฝ่ายเป็นคนหนึ่งในวงการบันเทิงที่มีแฟนคลับสามสิบล้านคน เกาอี้แจ๊ดังแล้ว และดังมากด้วย! ถ้าบอกว่าฟันจยาหลัวเป็นแบบอย่างของความไร้คุณธรรม เกาอี้แจ๊ก็ต้องเป็นแบบอย่างของไอดอลรุ่นใหม่ เพราะเกาอี้แจ๊ทั้งใจกว้าง ซื่อตรง ใจดี จริงใจ ซื่อสัตย์ เป็นศูนย์รวมของความดีงามทุกอย่าง

พวกแฟนคลับรักเกาอี้แจ๊จนแทบคลั่ง

ผ่านไปไม่กี่นาทีขุนอังกี้โพสต์เวยป้อและแท็กฟันจยาหลัว หวังว่าเขาจะออกมายอมรับความผิดของตัวเอง แสดงความรับผิดชอบ

ฟันจยาหลัวมองเวยป้อที่ถูกชาวเน็ตโจมตีด้วยความโกรธแค้นอีกครั้ง

แล้วเลิกคิ้ว บนใบหน้าเริ่มมีอารมณ์ตื่นเต้น เขายืนนิ้วหนึ่งออกไปพิมพ์ตัวอักษร
หนึ่งแถวซ้ำๆ

'ความตายเป็นเพียงจุดเริ่มต้นของหายนะ เพราะฉะนั้นอย่าไปเดินบนที่สูง...'

เขาไม่ได้แก้ใคร เพราะเขาไม่รู้ว่าสัญลักษณ์ประหลาดๆ พวกนี้มีไว้
ทำอะไร และคร้านที่จะพลิกหาในความทรงจำ เขาพูดในสิ่งที่ควรพูด เจอคนที่
ควรเจอหมดแล้ว ไม่น่าแปลกที่โพสต์แรกของเขาจะถูกชาวเน็ตโจมตี

'ความตายเป็นเพียงจุดเริ่มต้นของหายนะ นี่คือคำขู่หรือ ฮัลโหล 110
ไข่ม้อยคะ ฉันต้องการแจ้งความ!'

'คนอื่นเขาต่างแล้ว นายไม่มีส่วนด้วยเลยพูดเพราะอิจฉาไข่ม้อยละ'

'แบบนี้มันอิจฉากันชัดๆ อย่าไปเดินบนที่สูง! เขาไม่แค่ว่าจะเดินบนที่สูง
แต่ยังจะเดินไปถึงจุดที่ชาตินี้ นายไม่มีวันจะไปถึงด้วย!'

'พินิจยาหลัวไม่มีวันรู้หรือกว่าคำว่า 'สำนึก' เขียนยังไง!'

ชาวเน็ตต่างโกรธแค้น สบถสาบานว่าจะต้องฉีกทิ้งสารเลวพินิจยาหลัว
รายนี้กับมือ!

คนที่แห่เข้าไปด่าทอพินิจยาหลัวในเว่ยป้อมีจำนวนมากจนหน้าเว่ยป้อ
ของเขาขึ้นคำว่า 'เกิดข้อผิดพลาดชั่วคราว' แต่ตัวการอย่างพินิจยาหลัววางมือถือ
ไปนานแล้ว เขาสวมชุดไปรเวต แบลงโคม หยิบกุญแจรถเดินออกจากห้อง
ไปด้วยท่าที่สบายๆ สิ่งแรกที่เขาทำคือไปเดินเที่ยวรอบเมืองก่อนเข้าไปในคลับ
ชั้นสูงแห่งหนึ่งตอนใกล้ค่ำ นั่งตรงจุดที่เห็นได้ชัดที่สุดเพื่อดื่มเหล้า

เขาถอดหมวกกับหน้ากากอนามัยเผยให้เห็นใบหน้าหล่อเหลา แต่คนที่
อยู่ในวงการบันเทิงล้วนมีรูปลักษณ์โดดเด่นจึงไม่มีใครสนใจศิลปินตลกอับ
ตัวเล็กๆ พินิจยาหลัวส่งค็อกเทลสีสวยสดใสหนึ่งแก้วมาถือไว้ดูเล่น แม้เวลา
จะผ่านไปนานแล้วก็ยังไม่ยอมดื่มเลยสักอีก เข็มนาฬิกาที่แขวนอยู่บนผนัง

เคลื่อนจากหนึ่งท่มครึ่งไปที่สามท่ม เขาถึงได้วางแก้วลงและเดินออกไปอย่างไม่เร็วไม่ช้า

บาร์เทนเดอร์ไม่ได้ขอให้พ้นจยาหัวเคลียร์บัญชี เนื่องจากในบัตรสมาชิกของเขายังมีเงินเหลืออยู่เล็กน้อยพอให้ชำระค่าใช้จ่ายคราวนี้ แม้สกุลเงินจะตัดทางเดินและทางถอยของเขา แต่ก็ไม่ได้รับทุกอย่างคืนไปทั้งหมดถึงขั้นอายัดเงินจำนวนน้อยนิดนี้ พนักงานถลิ่งตาใส่เงาแผ่นหลังของชายหนุ่มรวากับไม่พอใจที่เขาไม่ยอมมาให้ค่าทิปเปิดประตู

ตอนกำลังออกจากคลับ จู่ๆ พ้นจยาหัวก็เงยหน้าขึ้นมองกล้องวงจรปิดที่ถูกซ่อนอยู่ตรงมุมหนึ่งบนเพดาน ริมฝีปากสีแดงสดโค้งน้อยๆ เป็นรอยยิ้มทรงเสน่ห์และเป็นปริศนา แต่วินาทีต่อมาเขาก็หุบยิ้ม สวมหมวกกับหน้ากากอนามัยเดินทอดน่องจากไป อึดใจต่อมารถสปอร์ตสีแดงก็แล่นผ่านหน้าคลับ หายเข้าไปในสายธารรถยนต์ที่เปิดไฟกันละลานตา

พร้อมกันนั้น ณ ย่านธุรกิจแห่งหนึ่งในเมืองหลวง มีเสียงกรีดร้องดังแหวกผ่านอากาศ "กรีด! แย่แล้ว มีคนโดดตึก!"

"มีคนโดดตึก รีบมาดูเร็ว!" ผู้ชนกรูกันเข้ามา

"พี่เจอาครับ ชุดของคนคนนั้นเหมือนของพี่เจอเลย!" ชุนอิ่งที่ยืนมองลงไปจากชั้นสี่แสดงสีหน้าหวาดผวาทันที

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3ngQfzA>